

מסיבת הארנבות

(1900)

דן קרוו

טופסי וטוני הם שני ילדים שחיו תמיד בכפר, רחוק מעיר מלאת עשן. הם חיו באזור בו הטבע גדל ללא הפרעה וקרוב מאוד לארץ הפיות. טופסי האמינה בפיות. כשראתה את הפלומה הלבנה של כדורי שן הארי המתרוממת בעדינות ברוח קלה, האמינה שאלה הפיות הנושאות אותה. והפטריות הגדולות שצצות פתאום במשך הלילה, הן בוודאי בתיים של פיות או גמדים. כי מי יכול לסובב את פרחי החמניות כך שתמיד יביטו לכוון השמש? רק הפיות! והארנבות שקופצות לתוך המאורות שלהן, לאן הן הולכות? שאלה טופסי, לארץ הפיות בוודאי הייתה עונה לעצמה ולטוני. והם דיברו על ארץ הפיות כשכבר שכבו בערב במיטותיהם, עד שנרדמו וחלמו שוב על הפיות.

"טוני התעורר! חלמתי כל כך יפה על ארץ הפיות!"
זו טופסי שהתעוררה כרגע.
"כן, חלמתי שהייתי במסיבת הארנבות. כמה יפה היה! תכף אספר לך על כך."
טוני ישב במיטה, שפשף את עיניו והקשיב. "אתה זוכר את הארנב שקראנו לו פטר" המשיכה טופסי "ובכן, טיילנו בשדה קרוב לחורשה הגדולה, כשהוא פתאום קפץ מולנו מהעשב הגבוה. כן, פטר הארנב בעצמו. אבל הוא נראה משונה. הוא לבש מכנסיים, קצת דומים לאלה שלך, והיה לו כובע גבוה על ראשו.
הוא אמר 'שלום טוני וטופסי. האם תרצו לבוא למסיבה שלנו?'
הוא היה מאוד מנומס. הוריד את הכובע וקד קידה עמוקה.
יכולנו רק לענות 'כן, בוודאי', והוא סיפר לנו שהארנבות מיער הארנבות רוצות להכין

אמר פטר הארנב 'אז מיד כשהירח יעלה
אבוא הנה כדי להוביל אתכם'. והוא נתן
עוד קידה יפה ורץ משם.
חזרנו הביתה וסיפרנו לאמא שפטר הארנב
הזמין אותנו למסיבה, ושנוכל לראות את
הפיות באור הירח. אבל אמא אמרה שזה
מאוחר מדי בשביל ילדים קטנים כמונו.
ואתה, טוני, התחלת לבכות. אבל אז קרה
הדבר המופלא ביותר – אמא אמרה שנוכל
ללכת למסיבה!
כשהירח עלה הלכנו לשדה ליד החורשה
הגדולה ושם פטר הארנב כבר המתין לנו.
"והוא לבש גם את המכנסיים וחבש כובע,
כמו קודם?" שאל טוני.
"כן" המשיכה טופסי "והוא שוב קד קידה
מנומסת מאוד. למען האמת הוא היה
הארנב המנומס ביותר שראיתי אי פעם.
'אני שמח שיכולתם לבוא, ילדים' אמר
וביקש שנלך אחריו. אלא שאז אתה
התחלת לפחד קצת."

מסיבה. אמר שגם אחדים מהגמדים
המצחיקים, שחיים בבתי הפטריות, יבואו
למסיבה. ואנחנו מחינו כפיים ואמרנו
שנבוא ברצון.
'המסיבה לא תתחיל לפני זריחת הירח'

וכך הלכנו דרך החורשה עד שהגענו לעץ אלון גדול, אותו העץ ששם לעתים קרובות ראינו ארנבות מסתרות.

'הנה הגענו' אמר פטר הארנב 'בואו אחרי ואל תדברו!'

ופטר ניכנס לאחד החורים שלשורשי העץ ואנחנו הלכנו אחריו.

"לא יכולנו!" הפסיק אותה טוני "החורים שם קטנים מדי."

"אבל זה היה רק בחלום!" אמה טופסי והמשיכה "נכנסנו לתוך החור שבין

שורשי האלון,

והלכנו בפרוזדור

ארוך עד שהגענו

לחדר גדול. שם

ראינו הרבה,

הרבה ארנבות,

יושבות כולן בשקט

ולא קופצות בכלל.

וגם אנחנו ישבנו.

"אני לא פחדתי!" קרא טוני.

"לא היית מפחד אילו זה היה כך באמת,

אבל אתה היית רק בחלום שלי" אמרה

טופסי.

"ואז פטר הארנב לקח את ידך והוביל

אותנו דרך החורשה הגדולה. פגשנו בדרך

כל מיני יצורים שהלכו למסיבה, ופטר

הארנב הציג אותנו בפני כולם. היה שם מר

חולד וכל מיני קרובים של פטר הארנב. כל

הארנבות היו דודים או דודות או בני דודים

של פטר.

כולם לבשו בגדים מוזרים. אני בטוחה

שאמא הייתה אומרת שבגדים כאלה יצאו

כבר מזמן מהאופנה.

אבל אתה, טוני, התנהגת פעם בגסות.

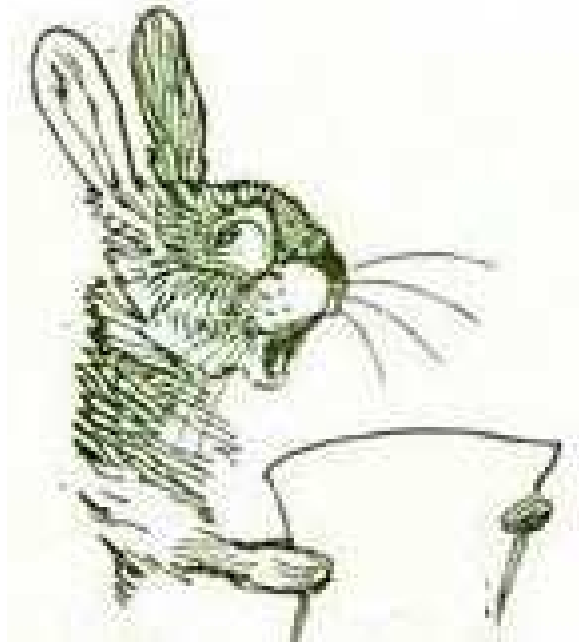
כשפטר הארנב הציג אותך בפני סבתא

שלו, פרצת בצחוק. כנראה לא יכולת

להתאפק, כי היא חבשה לראשה מין

מצנפת שלא התאימה לה ויצרה לה מראה

מצחיק.

ואז פטר אמר:
'באו אלינו שני ילדים למסיבה ואני אבקש
מאחד מהם לספר לנו סיפור.'

"טיפשון, הרי כל זה היה רק בחלום" אמרה
טופסי "ואתה סיפרת יפה על האישה שחיה
בנעל. כמה שהארנבות צחקו מהסיפור. הן
חשבו שזה הדבר המשעשע ביותר ששמעו
אי פעם. אבל אז קרה משהו מרגש.
נשמעה דפיקה חזקה בדלת ומישהו
התחיל לנגן.

'הם כאן!' קראה אחת הארנבות וסבא
ארנב פתח את הדלת.
'זה גמדי הפטריות' לחש לנו פטר הארנב.

אתה קמת והתחלת לספר.."
"אבל אני לא יודע לספר סיפורים. ובכלל
האם ארנבות מבינות בסיפורים?"

הלכנו אחריו לחדר השני. הו, כמה נהדר!
השולחן היה מלא דברים טובים והיו שם
אלפי גחליליות סביב החדר,

על השולחנות, על כסאות
ועל התקרה, והן האירו את
כל האולם באור כחלחל.

החדר היה כנראה חלק
מארץ הפיות, כל כך יפה זה
נראה. פגשנו שם הרבה

יצורים שלא ראינו קודם, כמו
מר וגברת קיפוד, גברת
בולבול, עלמה סנאית, מר

צפרדע ואחרים. כולם ידעו מי אנחנו כי ראו
אותנו מטיילים בחורשה. כולם התיישבו
לארוחה טעימה. ואתה טוני אכלת כל כך

הרבה בלוטים!"

"אני אף פעם לא אכלתי בלוטים! לא אוהב
בלוטים!" קרא טוני.

"אבל בחלום שלי אכלת" אמרה טופסי "וזה
הדבר המשעשע ביותר בחלומות. אתה

ואמנם כך זה היה. כשרק סבא ארנב פתח
את הדלת נכנסו לאולם שלושה גמדים
מצחיקים ביותר. הם רקדו וניגנו הכינורות
קטנים שלהם עשויים מכיפות של בלוטים.

וכשגמרו לנגן, פטר הארנב הציג אותם
לפנינו. הם אמרו שהם מכירים אותנו טוב
מאוד, כי ראו אותנו לעתים קרובות באחו.
"איך קראו להם?" שאל טוני.

"היו להם שמות מצחיקים מאוד" ענתה

טופסי "קראו להם

רבדלג, רברקד

ורבקפץ." "כמה

מצחיק!" צחק טוני.

"הארוחה מוכנה'

קרא פתאום סבא

הארנב, וכולם קמו

ועברו לחדר שני.

'בואו אתי, טוני

וטופסי' לחש פטר

הארנב ואנחנו

"אני מבקש" אמר טוני ברוגז "שלא תעשי
אותי לבכיין בחלומותייך."
"טוב" המשיכה טופסי "ישבנו בחושך
וחיכינו הרבה זמן, אבל אף אחד לא בא.
אז החלטנו שנמצא בעצמנו דרך הביתה.
זחלנו על ארבע דרך מנהרות ארוכות עד
שראינו אור מרחוק. נדמה היה לנו שהאור
מתקדם אלינו, אז חיכינו.
'זו פייה טובה' אמרת. ובאמת זו הייתה
פייה. היא בא וסיפרנו לה מה קרה לנו ואז
היא לקחה את ידינו ואמרה: 'בואו אתי,
טוני וטופסי. אוביל אתכם הביתה.'
הלכנו עם הפייה ותוך זמן קצר יצאנו
מהמנהרה.
אבל הפייה נבהלה פתאום כי נשמעה
קריאת התרנגול 'קו-קו-רי-קו'. 'שלום טוני
וטופסי' אמרה הפייה 'כשהתרנגול קורא
אני חייבת ללכת לישון' וברחה."
"ומה קרה אז?" שאל טוני.
"אז התעוררתי."

עושה דברים שלא היית עושה אותם
במציאות. אבל כשגמרנו לאכול קרה דבר
איום! כולם
נרדמו. כולם
מלבד שנינו.
בהתחלה חשבנו
שהם רק עושים
זאת כאילו, אבל
כשניסינו להעיר
אותם, לא
הצלחנו. לא
ידענו מה
לעשות. ואחר כך
גם הגחליליות
נרדמו. הן
הפסיקו להאיר
ונשארנו לבדנו בחושך. פחדנו מאוד וקראנו
לפטר הארנב שיבוא וייקח אותנו הביתה,
אבל אף אחד לא ענה.
ואז אתה, טוני, התחלת לבכות."

